

Atsitiko tatai vieną rudenį, kiaulę skerdžiant. Šimtai žino, kaip ir koku būdu iš visos padorios Krukelių kiaulių giminės išaugo viena išdykusi, jau neapsakomai neklaužada veislinė kiaulė, lyg jojo iš tikrųjų būtų pats velnias sėdėjęs ir vizginęs uodega bei visokias negeroves Krukeliui sugalvojęs. Visuomet Zidoriaus kiaulės būdavo baltos, o šita degla lyg derva. Paršiukų, tiesa, vedė po dvylika, bet pusę iš jų nuguldavo, kelis net pati suėdė. Jei tik palikdavo pirkios duris atviras, kiaulė tikrai įbėgdavo, išvartydavo suolus, stalą, o viena kartą Zidorius, grįžęs iš pūdyimo, rado deglę begulinčią lovoje, o aplinkui kruta iš vieno: deglų, pusdeglių, ir net baltų paršiukų! Pilnas dėkingumo ir tėviško džiaugsmo, Zidorius pasišaukė žmoną:

— Tik tu žiūrėk, kaip ponია! Ir galvą žino, kaip ant pagalvio reikia padėti. Jau tikrai: Elziuk, — gudrumėlis!

Suskaitė,— paršiukų buvo dvylika, tik keturi jau nugulti. Kai kiaulę bandė išprašyt iš lovos, išdidžioji pana tarškė dantimis, nes taip jos visa giminė buvo išlepinta, kad paršiuojantis visuomet Zidorių kiaulės buvo apgyvendinamos šiltesnėse ir minkštesnėse vietose. Zidorius su Elze nutarė kiaulę porą dienų palikti viduje, o patys pasikloti virtuvėje ar svirne. Ė, koks nedėkingumas! Kitą rytą kiaulė sukramtė šventadieninį Zidoriaus švarką. Švarke buvo odinė piniginė ir kelios dešimtys popieriniais.

— Suėdė, velnio padarinys! — suriko Zidorius, krėsdamas tuščią piniginę.

— Gal kitur kur padėjai, Zidoriau, argi kiaulė išmanytų pinigus ėst.

— Suėdė! — rėkė dar smarkiau Zidorius, — ir tris rublius sidabriniais, ir metrikus!

Zidorius smarkiai išsikeikė, o tai retai su juo atsitikdavo.

Išsikeikė žvirbliais ir šeškais.

Piršlys Sešiapūdis, išgirdęs keikiant Krukelį, sakydavo:

— Vuo, keiksmą atrado! Keiktum kaip prigul!

Tikrai jau Sešiapūdis kartais kad užbaubdavo,— tyliausią dieną malūnas pradėdavo suktis. Savo samdinių jis kitaip ir nevadino,— tu rupūže, tu gvėra, išklypėli! O kad pasigriebdavo gyvulį keikt, bėgdavo tas iš tolo. Ne viena karvė nuo jo keiksmų išsimetė ir patrūko. Varnėnai ir gandrai niekad jo kieme neperėjo, gal ir dėl tokio burnojimo.

Tačiau Zidorius šią baisaus tūžmo valandą galėjo išliet visokius žodžius. Pyktis jo buvo didelis. Šoko jis kiaulę spardyti, stumt ir, nesusigriebdamas jau ką daryt, užsigulė ją po stalu ir kando į nugarą, Zidoriaus dantyse net šeriai pasiliko. Kiaulė mėtėsi žviegdama po vidų ir, pavertusi puodynę su grietine, iššoko pro atdarą langą.